

Norsk Folkeblad

Bladet udkommer hver Lørdag og koster for Fjerdingaaret paa fint Papir 48 f (Postporto 8 f), simplere Papir 30 f (Postporto 5 f).

No. 22.

Kristiania den 30 Maj 1868.

3^{die} Merg.

Indhold:

Fra Wiskonsin. — En Folkehøjskole. — Det indre af en Skimohytte (med 3 Billeder). — Søgeskoven i Laurvig (med Billeder). — De sidste Begivenheder. — Kristiania. — Nyheder.

Fra Wiskonsin.

Af B.

(Fortf. fra No. 21.)

Kapitelhuset, Maddisons Stolthed og Ure, hvor Staten Wiskonsins aarlige, lovgivende Forsamling mødes, er en stor rummelig Bygning, afdeelt i Midten ved en bred Gang, paa hvis ene Side er Bibliothek og paa hvis anden ligger den rummelige Retsaal, med to Rader Søjler, Bænke, Pulter og Lysekroner, under hvilken virkelige Damer og Herrer svinge sig paa Balastenerne. Der var det nok vore to norske Senter havde danset Aftenen før. Jeg gad vide, om det faldt dem lige saa let at ombytte Springdans og Valdershvælv med Bals og Polka, som Staffen med Kjølen.

Mr. Cathin, den Advokat, som N. paa Anbefaling havde antaget, var en rig anseet, hvad man kalder brav Mand. Han var forklædt, liden, bleg, med kolde, slappe Træk. Hvad han sagde, bar Præget af at være vel overtanke. Hans Foredrag var nøjagtigt, men uden Varme og Interesse, bare snøvlende Ensformighed, der fristede Kjøvebenene næsten over Formue.

N.s anden Sagfører, eller frivillige Medhjælper, rimeligvis forat vinde Gunst blandt de Norske, var en Mr. Knapp, med et rundt, glædesstraalende Ansigt, et upaalideligt Glimt i de blaa Øjne — fed og luvslidt. De to Herrer sad paa samme Bænk. Paa Bænken ved Siden, trone de hans Højhed „the justice“ og „peace“ med et uendeligt langt Ansigt, paafaldende ligt Fredrik den Sjettes af Danmark, kun meget mere søvnt, end denne Hædersmands vel nogenstunde var. Han nedskrev alle Hovedpunkterne i Sagen og tog alle Vidnerne i Ed, hvilket skete paa den Maade, at han for hvert Vidne, som skulde frem, med halvt luffede Øjne og snøvlende Stemme hurtigt fremsagde Edsformularen, en hel lang Regle, hvoraf det eneste Forstaaelige var Slutningen: Saa hjælp mig Gud! Denne Formular berøvet alt det Højtidelige, der skulde ledsage en Salighedsed eftermumledes af Sværgeren, altid ligegyldigt, ofte leende med de tre Fingre rakte i Vejret.

Paa Bænken ligeoverfor sad Mr. Bastun, „Miss Carolines“ Sagfører, iført graa Frakke, rødruddet Vest, smudsig Linned og ditto Hænder, der var foldede over en stor Mave, og et stærkt Udtryk af Vid om Munden og en blomstrende Næse.

Paa fjerde Bænk sad Juryn eller de fem fjer Dommere, som skulde afgjøre Sagen.

Det kunde synes, at der i alle Fald for An-

stændigheds Skyld kunde være valgt andre Personligheder til at have Frihed, Folkeret og Folkeoplysning, end disse lurvede Staller, der sad paa Dommerbænken, og til Punkt og Prikke lignede de brødløse Svende, som render om her i Landet. Et Par af dem stred haardt med Sønnen, vel paa Grund af den uvante Stads at være i Hus, en sov sødeligt den hele Tid trods talrige Puf og Stød, og et Par saa ud, som om de passede paa Lejligheden til at løbe af med et eller andet stjaalet Stykke.

Miss Caroline afgav først sin Forklaring, der var saa løgnagtig, saa forvirret og saa usammenhengende, at hendes Sagfører snart saa sig beføjet til at paabyde hende Tausshed. Først hed det, at hun var bleven spændt, klemt og puffet saaledes, at hun besvimelede og intet mere kunde erindre. I næste Øjeblik havde hun faaet et haardt Slag og var kommen paa Hovedet ud af Øren. Bedhuggeren skulde vide det Altsammen.

Det første Vidne, som var bleven afhørt, var Doktor B. Han eftermumlede Edsformularen og stillede sig med ret god Holdning mellem Bænkene, vendte Ansigtet mod de forskellige Herrer og forklarede, at han Tirsdag ved Middagstider var bleven kaldet forat se Angjældendes Arm og da havde fundet den at være helt hoven med mange røde, gule og blaa Pletter. Hans Fremtræden havde et ærligt, alvorligt og ligefremt Præg. Han gjorde Indtryk af at vidne: „Sandhed,“ som det hed i Formularen, „den hele Sandhed, intet uden Sandhed,“ uden at være bevæget af noget Hensyn. Hans Vidnesbyrd opfattedes vistnok ogsaa saaledes af Dommerne, og vilde sikkerligt have afgjort Sagens Udfald, selv om dette ikke havde været afgjort i Forvejen; thi det Hele kunde jo ikke betragtes som andet end et Pøbelstuespil, opført til Ure og Pris for Raaheden.

Nu skulde Doktor S. frem at vidne. Han indtog sin Plads under skingrende Latter og Bravoraab, da Mr. Bodkin til Bedste for Publikum optraadte og stavede hans Navn, som Hr. Doktor „Shitty,“ og dette Navn passede den Dag i Sandhed altfor godt paa ham, der han stod i Salen, smudsig, uordentlig, sammensfalden, en Pjalt al igennem, som de Danske sige. Hans ellers ret smukke, godmodige Ansigt var knapt til at gjenkjenne; thi han vred og drejede uophørligt paa Næse og Mund, snøftede, pustede, lettede paa Fødderne, pillede med Fingrene, kort teede sig som en Besat, og sikkert nok var han ogsaa den Dag besat af Doktor Smith, som fandt ham at være et mere brugbart Redskab i denne Tilstand, end naar han var blank, som sædvanligt. Forresten stod han fra Hjertets Side og i Kundskaben højt over sine Medbrødre; thi han var af Naturen et godsligt, skikkeligt Menneffe, og af Kunsten medicinsk Kandidat fra Kristiania.

O, herlige Guds Gave, sund Sands, Du er i Mandens Rige, hvad rent Vand er i Naturens; uden dette og hint er al Husholdning umulig.

Man havde lært ham, hvad han skulde sige, og han ramfede det op paa flet Engelsk, spækket med latinke Udtryk, som en Skoledreng fremsiger en udenadlært Lektie. Jeg er ikke indviet i det rædselsfulde Anatomi og Dissektionsprog, og det kan derfor ikke fordres, at jeg nøjagtigt skal gengive, hvad han sagde; men det lyd omtrent saaledes: „Efter paa Embedsvegne, som medicinsk Kandidat med bedste Karakter, at være kaldet til Miss Caroline og efterat have besigtiget, examineret og undersøgt hendes Arm sammen med mine Kollegaer, ante amicorum iudicio, fandtes ved denne Undersøgelse og Examination, formedelst den superior Del af Armen brachiam laceratus sædvanlige Udseendes Usædvanlighed — og nu fufede det om vore Øren med Kongelation, Kontusion, Kompression, Kongestion, Stagnation og en Uendelighed af „ioner“ til det slog om i Arterium, Medulla, — undgaa Katalapsi, prøve milde Midler, kolde Omslag, holde den besvimelede Damer's Hænder og Funktioner i Virksomhed, ved at give hende Colophonium, Campherolium, Cikorium, Hoffmannarium, Opium, Oleum amerikanum og andre Medikamenter. Hans Kollegaer raadede til flere Medikamenter, og nu kom igjen et Fosfesal af Latin.

Alt dette maa synes overdrevent; men tværtimod er over det Halve udeladt. Man huske paa, at det her blot kom an paa at opvarte med en hel Del lange, uforstaaelige Ord, forat imponere et raat og uvidende Publikum. Da Udenadsramseren havde fremsagt denne sin Lektie, stod han og gabede, som om Sjælen var fløjen fra ham. Han havde sagt, hvad han havde lært, og mere kunde han ikke. Da derfor Mr. Cathin spurgte ham, hvoraf han vidste, at han havde seet Armen samme Dag, som Damen havde beskædiget sig, havde han intet Svar. Paa flere Spørgsmaal svarede han som „Goddag Drestast,“ løb Sur i Yes, No, to day to-morrow og varierede uden Hensyn til det Foregaaende „to be sure, certainly, as I said.“ Hans Forfamselse fremkaldte derfor bestandigt nye Latterfald, indtil endelig Mr. Bodkin hød ham tie, og han under høje „chevings“ luffede af med Halen mellem Benene.

Nu fremtraadte Mr. Smith, Processens Op-havsmand, Sammenrottelsens Drivhjul, Dagens Helt. Han forestillede sig for det ærede Publikum i gamle Klæder, skjæve Støvler og mere end smudsig Linned. Sin lille, hæslelige Person søgte han at gjøre saa magtigt som muligt ved at sætte den ene Haand i Siden og viste med et stort, rødt Kommetørklæde i den anden, skue den lille, uforstaaede Næse, der af den ondskabfulde Natur var vrængt ganske opover, endda højere i Vejret, fordreje Munden til et haanligt Smil og blinke og plire med de smaa, fatteagtige Øjne, der udtrykte List, Løstind, og hvad jeg ej kjender noget tilsvarende Udtryk for paa Norsk: „kun.“ Han lignede Narren i en Hundelomedie, og dette var ogsaa hans Rolle i Livet. Forresten var han svensk af Fødsel og sagdes at være undvegen Straffange

fra Trondhjem. Hans uhæderlige Personlighed vakte en Munterhed, som aldrig vilde ophøre. Man hysjede, trampede, klappede og floggerlo. Spørgsmaal, Svar og Vittigheder regnede ned over Helten, og han havde et belejligt Ord til Alt. Kun en ringe Del deraf er her nedfrevet. Forgjæves blev der paabudt Taushed. Har de nogenfinde forretet som Præst? Ja. Som Jurist? Ja. Som Læge? Ja. Hvor studerede De Loven? I mit Hus. Hvor tog de Examen? Jeg tog ingen Examen, jeg studerede Jus for mit Tidssfordriv. Hvilken Lære befjendte De Dem til i Norge? Jeg formoder den Lutheriske. Hvilken Lære udbreder De her? Frivillig Gjendøben. Er De viet Præst. Nej, jeg taler af Aanden. Har De Brev som Læge? Nej, jeg mistede det ifjor. Hvorfra sit De det? Fra Sundhedssekskabet i Stockholm, hvor jeg studerede Medicin. Har De kaldet til Miss Caroline? Nej. De har altsaa ikke seet den saakaldte beklagede Arm? Jo, jeg saa den Tirsdag Kl. 4 og fandt den overordentlig hoven med en Mængde gule, røde, grønne, blaa, sorte, brune og violette Pletter. (Skingrende Latter). Hvorledes kom De til at se den? Jeg rejste med de andre Læger for Selskabs Skyld og forat skaffe min Hest Bevægelse. Hvorfor aflagde de Ed paa, at Mr. N. havde beklaget hendes Arm? Hun bad mig derom. Hvorfor bad hun ej sin Mand? Han var ikke hjemme. Hvorfor har De blandet Dem i en Sag, der ikke vedkom Dem? Naar de har studeret Loven, maatte De vel vide, at det var hendes Mand, der skulde aflægge Eden. Jeg ved ikke, om hun har nogen Mand. (Stormende Latter, Trampen og Bravuraab). Har der været Uvennskab mellem Dem og Mr. N.? Hæve I nogenfinde været uenige? Jeg har altid været blide, velvillige Høvelser mod Mr. N., uagtet han engang kom ind i mit „Samling“ og forstyrrede mig noget.

Paa denne Maade krydsede Spørgsmaal og Svar hinanden meget længe som en livlig Kjedevild, indtil der endelig paabødes Taushed, og Hr. Smith under Friisen og Bifaldsudtryk fjernede sig baglængs.

Nu skulde N.s Vidner afhøres. Den første af disse, en troværdig, stikkelig norsk Mand, forklarede, at han havde været i et Bærelse ved Siden af N.s Kontor, da Kari Knudsen var derinde. Han havde hørt hende skjænde med høj og vred Stemme, medens Mr. N. gjentagne Gange havde bedet hende om at gaa.

Mr. G. B. norsk, vidnede, at han Tirsdag Kl. 3 havde seet Armen og intet Uædvanligt bemærket. B. er en liden, noget krumrygget Mand, der skrifer og taler godt Engelsk, og derfor var ansat som Tolk i Retten. Han overfattede den hele Tid langsomt og nøjagtigt hvert eneste Ord, alle Fornavne, Stjeldsord, Dgenavne og Udbrud. Men forat ærgre ham, satte Bodkin den ensfoldige og i Engelsk temmelig ufyndige Doktor S. til at passere paa ham og rettede selv ideligt: „the little darling, the little sweet old one, til ham. Derneft vidnede tre Bønder, at Mr. Smith og Miss Caroline havde daarlige Ord paa sig for Sandhed og Troværdighed. Og nu vare alle Vidner afhørte paa to nær, som Smith havde faaet fati, og som for en liden Drillefjilling vidnede, at de aldrig havde hørt noget Ondt om ham. Havde han rejst Verden rundt, kunde han faaet Vidner nok, der aldrig havde hørt Noget om ham, hvor berygtet han end var.

Nu holdt Mr. Cathin sin Forfvarstale for N., hvilken i Hovedsagen drejede sig om den engelske Sætning, at en Mand's Hus er hans Borg, hvor han altsaa uindskrænket raader. Hans Ret i denne Henseende er saa stor, sagde han, at han endog kan nedstjæle Enhver, der ikke paa hans Forlangende strax forføjer sig bort fra Huset. Mr. N. maatte da saa meget mere have Ret til at føre Miss Caroline ud, naar denne Dame negtede at gaa. Men der havde fundet Ordstrid Sted mellem N. og Hr. Smith, og denne havde derfor benyttet sin Veninde Miss Caroline som et Redskab til at hævne sig og havde sendt hende til N.s Hus forat ophidsse og tirre ham. Hævnfølelsen, sagde han, ruger som en ond Mand paa Bunden af Menneskehjertet; den er et af de mægtigste Drivhjul til vore flette Handlinger, og den var her det eneste Ophav til en Sammenslutning mod en uskyldig Mand, der kun havde benyttet sig af sin uomtvistelige Ret til at befri sig fra at overføres med Grovheder i sit eget Hus.

Dette var i saa Ord Hovedindholdet af hans Tale. Han gjorde sig øjensynligt megen Umage, talte længe, nøjagtigt og grundigt. Hans Foredrag var dog hverken varmt eller belivet, men gjorde Indtrykket af at være ærligt ment og til Bedste for en god Sag. Dette vidste han ogsaa ved ingen Betaling at ville tage af den, hvis Forfvar han havde paataget sig, medens det sagdes, at Hr. Bodkin allerede paa Forhaand af Hr. Smith og Miss Caroline havde modtaget gode Erkjendlighedsbeviser forat udsjæle Mr. N. og smigre for sit eget Parti. Han skreg derfor ogsaa som en rasende Berfærk, talte under mange Bevægelser og med en ujsømmelig, dundrende Hefstighed, og begyndte stedse forpaa igjen med nye Begyndelser, hvergang han havde udtømt sit egentlige Stof. Saaledes holdt han paa at brøle over en Time, indtil endelig hans Stemme brast, og han formaaeede ikke at fremføre Ordet, end en hæs Hviiffen. De fleste af Tilhørerne havde dog allerede forladt ham, førend dette Tidspunkt indtraf, og han endeligt maatte give sig. Hans Tale begyndte omtrent saaledes:

Ærede Herrer, retfærdige og lovtværdige Dommere, agtværdige, oplyste Borgere, kjære, værdige Medbrødre! Vi har her iblandt os En, som udgiver sig for at være en dannet Mand, men som I snart skal forstaa er en Bildmand, en Dredriver, en Bøddel, en vild Tyr, hvis Mage vi forgjæves vil søge blandt alle „Dale Countys“ Dyrer. Hører nu opmærksomt paa mig mine Venner og ærede Herrer! Jeg vil blot fremføre det, der har tildraget sig, den rene nøgne Sandhed! Jeg vil ikke gjøre som disse To, (pegende paa Cathin og Knapp) der sidder og grunder forat kunne putte Eder Blaar i Øjnene. Men det skal ikke lykkes dem; thi I ere ingen Dumrianer, men frie, oplyste Amerikanere! Hører da paa mig, I ufatterlige Venner, ridderlige Brødre! En Dame, en Fremmed blandt os kommer til sin Landsmand i et privat Grinde. Vi er for beklædte til at spørge hvilket. Nok, hun kommer, maaske betyngtet af Sorgen forat søge Hjælp og Trøst; men hvad gjør han? Mine Herrer, vi kjende Alle Josephs Historie. Vi vide Alle, hvorledes Kjærlighed kan forvandle sig til Had. Den vilde Bøffel bliver rasende og mishandler sin Søster, sin Landsmandinde, der er gaaet ind i hans Hule. Mærkerne se vi der! En Skam, en Skændsel er det, at Slight kan ske i vort Land! Lad denne Barbar gaa til Sibirien og pidste Kvinder, lad ham gaa til Hindostan og brænde Enfer til Zuhluhiernerne med deres Gud Ankobunko kunko og æde smaa Tvillingbørn, men lad ham ikke komme blandt vor fri, ridderlige Nation og mishandle Damer. Vor fri Nation, siger jeg; thi vi have jo Frihed til alt Andet end dette! Har jeg ikke Ret? Hører mig, kjæreste Venner! Han kunde have druffet sig dødsdruffen, pryglet mig og otte andre Ombedsmænd, ja Herfteren med, siger jeg! Han kunde have redet lige ind i Kirken med ladte Pistol, en i hver Haand, og sat sig paa Skjødets høs en ung Pige! (Levende Bifaldsraab, Trampen og Latter, som ej vilde ophøre). Ingen vilde derfor krumme et Haar paa hans Hoved! Men at flore, knibe, spænde, slaa en Dame! Fy, hvilken fejg, æreløs Rujon! Nej, vi Amerikanere have ikke for Intet født vor Frihed i en haard Barfælseng, taffet være vor gode Forsøger! Leve Washington, leve Miss Caroline og alle vore yndige Damer! Leve de frie, Forenede Stater! Leve alle Lovens Haandhævere! Med med alle dens Overtrædere og Fornærmere! (Uendelige Bifaldsyttringer, levende Hurraraab fra Bodkin, Washington og Damerne).

Jeg antager, at denne Prøve paa hans Veltalenhed kan være mere end nok. (Fortf.)

Paa en Folkehøjskole.*)

Nabningen af Højskolen paa Marielyst d. 6te Maj havde samlet usædvanlig mange af Grundtwigs

*) Efter „Dansk Folketidende“ optager vi følgende Stykke, om det maaske kunde tjene til at kende en ulmende Gnist et eller andet Sted ogsaa i Norge. Thi vi ved, at unge Mænd trindt i Landet længes til at gaa paa en saadan Skole; vi ved ogsaa, at mer end En kunde have lyst til at rejse Stolen i sin Hjembygd; men at mange Banfælgeligheder ligger i Vejen. Maatte Gud fra fremmede Skoler give dem Mod til at give sig ifast med dem.

og Skolens Venner, saa Højskolens store Spisefal var ganske fuld af Tilhørere. Efter Afspjngelsen af Sangen: „Skjøn Freja hun havde et Smykke af Guld“, hød Biskop Grundtvig Pigerne velkommen med følgende Ord:

„Venner og Medarbejdere, som de Alle er, der tager levende Del i, hvad her foregaar, lad os lykønske Berket med den Stilhed, hvori det som en offentlig Hemmelighed Aar for Aar skrider frem paa det Jevne som paa det Danske i alle Maader; thi det var jo, hvad vi ønskede og spaaede Fruerburet paa Marielyst, da vi først sang, hvad vi nu alt den tredje Sommer gjentager: „Lofe lister omkring, han hører vel Sangen, men ser ingen Ting“. Nej han ser ingen Ting; thi her er slet intet Nyt at se. Karlene, som gif foran med Majløv i Hattene, de er forsvundne, og Pigerne, som nynner paa Guldsmykke-Sangen, mens de passer deres Dont, bruger deres Naal og lytter til løjerlige Sagn fra gamle Dage, de røber ingenlunde, men skjuler, hvad der er igjære her i dejligt BANG og Bænge, luft med Bølgen blaa, og som først kommer for en Dag, naar de unge Karle bærer Blus, fulgte af Pigeblaren til Høstgildet, hvor der skal dandses til den lyse Morgen, og vi kan frit tale højt derom; thi vel hører Lofe det Altsammen; men han tror ikke et Ord deraf; han er selv en Lurendrejer, som altid slaar paa Boggen, naar han mener Hestene, og det Samme tror han om os og bryder forgjæves sit Hoved med, hvad vi dog egentlig kan mene med de Majløv og den Guldsmykke-Sang, vi vil forville ham med.

De skal derfor slet ikke være bange, men kun gjøre dem saa glade og lystige med hverandre de lange Sommerdage, som de unge Piger høs os har længe haat Ord for ypperlig at forstaa; thi det er den hele Hemmelighed, som offentlig forberedes, at alle de jure Muler, som man saa længe har samlet paa, de skal afløses af uskyldig Glæde, og det er, hvad Lofe aldrig vil tro, om han end ser det for sine Øjne; thi det er ham nok, at han ved, den gamle Hospitals-Præst har ogsaa her en Finger i Spillet, saa følger det, mener han, af sig selv, at det er kun Sorg og Bedrøvelse, det Hele gaar ud paa, og i den Tro lader vi ham gjerne blive.“*)

Efter Grundtwigs Velsøsttale blev Sangen: „Brat af Slaget rammet“ sunget, og Pastor Busck talte derpaa saaledes:

„Det er nogle forunderlige Tider, vi leve i. Mange Aar er det ikke siden, da lød det saa ofte om os, paa Landet: „Runde mit Varn dog slippe med mindre Skolegang og saa slippe vel fra Præsten — saa kunde jeg dog have nogen Nytte af det.“ Men nu ser vi i vore Dage, at naar de er slupne fra Skolen og slupne fra Præsten ved Konfirmationen, saa kommer de siden igjen og banker paa Skoledøren for at komme ind og paany gaa i Skole, og det er ej alene Ungerpendene, som nu har faaet Lyst og Tid og Lejlighed til at forlade Arbejdet i Gaardene og paa Markerne for atter at søge Skolen — nej, ogsaa de voksne Piger forlader Gryden og gaar fra Maltebøtten og vil i Skole — og se, det er Altsammen forunderligt for vore Øjne! — Men vi vil dog ikke blot blive staaende foran alt dette med en glad Forundring, men følge Moses Exempel, der i Øretenen gif nærmere for at undersøge det Syn af den Tornebusk, som brændte i klare Luer, men uden at fortæres af Ilden. Det gaar da vel os, som det gif ham, der til dette Særsyn ikke fandt Forklaringen i de saakaldte evige Naturløve; men vi hører ved at træde nærmere til en Røst, lig den, der sagde til ham: „Gaa ikke nærmere, men drag dine Sko af; thi det, Du staar paa, er hellig Grund!“ Og — gjensjender vi end ikke i denne Røst til os den Mand's Røst, som er Aanden over alle Aander, saa mærker vi dog, at det er en Mand, der taler til os, ved hvis Ord vort Hjerte brænder, og for hvilken vi med Ubesrygt hører vort Hoved alt efter det gamle Ord, som lød til Israels Folk fra Sinai Bjerg: „Er din Fader og din Moder, at Du maa længe leve i Landet, Gud Herren gav Dig.“ — Ja, vi mærker det, naar vi ser Ungdommen flokke sig om Højskolerne, og vi staar for de rette Højskoler, at det er den danske

*) Men vi ved med os selv, det er Glæden, og ikke den forfængelige; thi Glæden er den eneste Skjønhed, som ingen Trang har til at se sig i Spejl, men faar til Gjengjæld ofte se sig i Andres tindrende Øjne.

Folkeand, som er vaagnet i Slægten og kalder sine Søner og Døtre til Skole paa Danmarks gamle Dage. Vi forstaa det, at de iler til disse Skoler, de først Vaagnende af den danske Ungdom, med Blod i Hjertet og varmt Blod i Hjerteret; thi vi kjender det Gjet, at det er den samme Livets Skole, de søger, hvori vi selv gaar, baade vi 70-aarige og de Yngre i Manddomsaarene, det er den Livets Skole, hvori man aldrig faar ud-lært, faalænge man ellers er levende i Land og Sandhed og er ingen blot Gjenganger i en mennefskelig Skikkelse — hvad vi kalde en Dødbider.

„Min Land med Folkets Slægter for hen,
Dybt slumred den mange Gange.“

fang vor hedengangne Jngemann i sine Holger Danfæs Toner, og de Vidske mellem os kjendte en Tid, da Folkeanden var dybt indslumret hos Slægten, som færdedes her. Det var, da den gamle Skjald vaagnede først og fandt sig saa ene der, hvor han hvilede paa Kjæmpehøjen, og maatte saa vemodig udbryde:

D lyd højt i Nord min Klage,
Som en Nøst fra gamle Dage.
Som et Be fra Fædres Grav!
Kun for dybe Dren Klinge
Tonerne, som Bud os bringe
Fra vort Hjem med Klang og Stav.

Stumme flyve Oldtids Fugle,
Hinde ikke mer paa Thule
Leg i Lund og Lyst til Sang;
Wisnet er den gamle Stamme,
Vakler kun sin Rod til Stamme
Over Bøve, Fjeld og Bang.

Men Folkeanden, som havde vækket ham saa tidlig i den aarle Morgenstund, trøstede ham, at Haabet gif ikke under i Sorgen, men steg som Palmefuglen af Aften, saa under al Klage løb dog Haabets Toner gennem Gjallerhornet, og med Lyst og Mod begyndte han sit Dagverk at vække Kjæmper i Nord, saa han sang frejdig:

Sving Dig kun min Jugl saa fage
Med et Blad af Nordens Sage
Gjennem Lust paa Aardens Vej!
Kald med Kvad og vist med Binge,
Vil da Gnisten ej udspinge,
Al da er den der vel ej!

Flyv min Jugl nu ud saa fage,
Fædres Gud vil Dig ledsage,
Trøste Dig for Spøt og Had;
Bede vil jeg alle Dage:
Giv Gud, Du kom tilbage
Med et grønt Olivenblad!

Dg Gud være takket, som gav det — Fuglen kom tilbage med et grønt Olivenblad, og som for-dum Bjergetoppene dukkede op altid flere og flere af Syndflodens Blande for Noahs Djne, saa rejser sig for vore den ene Højskole efter den anden trindt i Landet og forkynder Folkelivets Opvaagnen af den dybe Slummer, og da vaagner Modersmaalets de dybe og deilige Toner, som saa længe vare fortrængte af det Fremmede, medens Gamle og Unge mere og mere gennemglødes af den Sandhed, som med Guds Hjælp aldrig skal ud-flettes:

Modersmaal er vort Hjertesprog,
Kun løb er al fremmed Tale;
Det alene i Mund og Bog
Kan vække et Folk af Dvale!

saa vække og oplive vort Modersmaal med de søde Toner altid mere og mere trindt i Landet og ogsaa her paa Marielyst Højskole de danske Hjerter — og J Piger, som nu vil lytte til Fædrenes Land og Bedrifter, som de lyder i Tale og Sang paa den danske Tunge, glemmer aldrig siden i Livet den danske Sang under Livets Travlhed og Snyler og Trængsler, men gjem, hvad J her modtager, i trofaste Hjerter; thi det er Ord, som har Velsignelse i sig til alle dem, som ærer Fædres Minde og elsker Moders Nøst.

Jeg har i mine 70. Aar lært og læst Meget og glemt Meget; men hvad jeg aldrig har glemt, det var de danske Sange, min Moder sang for mig i min Barndom. De har fulgt mig gennem Livet og mangengang gjort mig godt, og jeg kan endnu ret med Lyst luffe mine Djne for at høre de Toner fra Barndagene, saa jeg kan ikke Andet end ønske alle mine Smaafrænder i Nord, hvor deres Bugger saa gaar, enten i Høveløstskjale eller Bøndergaard eller i Fattigmænds Hus, Modre med Fædrenelands Kjærlighed i Hjertet og danske Sange med Liv og Ynde paa Tunge, saa de ret

maa forstaa, hvad vi synger til Modersmaalets Pris:

Spødt i Lyst og spødt i Nød,
Spødt i Liv og spødt i Død,
Spødt i Eftermælet. —“

Efterat derpaa „Modersmaalet“ var sunget, talte Hr. Bjørnstjerne Bjørnson: „I Norge hævder det sig, at Folk kan bo saa afstængt fra sine nærmeste Naboer ved Fjeld eller ved Næs, som skyder frem i Søen, at de ikke kan se over til dem, og ogsaa selv vanskelig og sjelden kommer udenfor sit Eget. Dette er udtrykt ved et Ord-sprog, som lyder: „Na nej, du vide, vide Verden!“ sagde Kjærringen, da hun roede forbi hint Næsjet — hun troede, hun saa al Verdens Herlighed foran sig. Det er jo ganske vist latterligt, at den, som tror forbi „hint Næs,“ strax tror, han ser til Verdens Ende; men selv med Frygt for at falde i denne Latterlighed bør man gjøre Rejssen alligevel; thi ikke alene gjør man store Opdagelser derude; men man gjør dem endnu mærkeligere, naar man kommer hjem igjen. Sin lille Rejse er nemlig nok til, at Alt i Hjemmet staar nyt for vort Syn. I Eftisdal i Norge, i en Bygd saa trang, med Fjelde saa høje, at Solen ikke naar Bygden længere end til Kl. 5 Eftermiddag Midt-sommerstid, hvorefter dens Straaler sees paa Fjeldene længere og længere op og snart kun dens Gjenfskin paa Toppene, — der kjendte jeg en gammel, ypperlig Kone, som ofte havde gjort disse mindre Ture til de fidseløbende og fremskydende Dalsfører, men havde aldrig været saa langt, at hun havde set en By. Den største af de nærmeste Byer er just ikke stor, det er Kristiansund; men det er dog en By, og Alle talte stort om den. Men opdøde hende saa fine gamle Dage med der-hen, at hun endelig paa sine gamle Dage tog med. Men saa hændte det sig, at da Konen kom ud paa de store Søer, hvor Solen saa i forvirrende Glitter paa den blanke, stille Flade, og hvor den ikke holdt op Kl. 5, men blev ved, uafslædig ved, medens Støjen og Nyheden øgede sig, fik Konen ond i sit Hoved, tog paa at græde og bad om at maatte saa komme hjem igjen.

Nu gaar det vist Mange som denne brave Kone, at naar de komme langt ud, hvor Videns stærke Solglitter staar forvirrende paa Vand og Vidder, da faar de ond i Hovedet; men det er ikke Alle, der, som hun, strax vedstaaer det, græder og beder om at saa komme hjem igjen; thi det er ikke Alle, der er saa stærke som hun — saasom Graaden ikke altid tyder Svagthed; den tyder ofte, kanke oftere Styrke, naar den nemlig kommer af Evne til at føle helt; — og hun følte hel Smerte, dengang Hjemmet og det Hjemlige tog paa at slippe, hun vilde ud af Forvirringen tilbage til det, hun kjendte og elskede.

Den gamle Kone er som den hele Almue, man længe loffede paa for at saa den ud paa sine egne Videns Vidder i en vantroende og lidet folkelig Tid. Det vilde have givet stort Tab med stor Sorg, om det var feet; thi kun en liden Del af Folket tør bygge paa Vidderne, den store Del maa bo fast for at blive ved Hjemmet og Minderne, ved Troen, som kom fra Fædrene, ved det Sær-egne, som det, selv i sin Indstrækning, gjør Hjemmet hjært for Børnene. Har man noget Godt at give dem, skal man ikke loffe dem ud derfra, men selv gaa til dem, der de sidder. Dg dermed min-des jeg et Sagn. Der staar i en Kjæmpevis, at en fager Prinsesse blev vogtet af en Hedningefonge, som havde sat en Hvidbjørn og mange Løver foran hendes Bur og forbudt Alle at nærme sig. Thi der var spaaet, at den kristne Ridder vilde komme og forløse hende. Men da han, den Rette, kom, rejste ikke Hvidbjørnen sig til Anfald, men lagde sig ndmygt ned, og Løverne tog ikke Spring, men logrede alle med Halen, og et stort Lindetræ i Gaarden højede sine Grene til Hilsen. Saadan har ganske vist Folkebruden her i Norden fiddet fangen, baade af Livets haarde Hedningemagt som og af Bankundighed og vilde Kræfter. Men visse-lig er Spaadommen over disse Tider, at den kristne Ridder er paaveje til Forløsning — med alle gode Magter i sit Følge, og at baade vil Hvidbjørnen og Løven blive tamme og gaa i hans Tjeneste, der han triner ind, og vil det fagre Lindetræ, hvorunder hun sidder, hilsende neje sig ved hans Komme. Thi der er Fremtid i Norden!“

Til Slutning udtalte Skolens Forstander, Rand. Grove, sin Glæde over de gode Ord, der

var sagt til de Unge. Det var ogsaa hans Mening, at man først og fremmest skulde lære sit Eget at kjende, og derfor skulde ogsaa vort gamle Fædre-land, ej ubesømt paa Jorden, og vore ædle For-fædre være det Første, Pigerne her lærte at kjende. Men Danmark var jo en Del af Norden, og ligesom det derfor havde været en Glæde i Vinterens Løb at modtage forskellige Besøg fra de andre nordiske Riger, saaledes syntes han ogsaa, det var en særdeles Glæde ved Fæsten idag at høre den Nøst fra Norge, som nys set, og som alt tidligere havde gjort de Unge glade paa Grundtvigs Højskole. Der var imidlertid Noget, han følte sig særlig drevet til at udtale, og det var Glæden over, at vi endnu stadig saa Grundtvig iblandt os, den Mand, som mer end nogen Anden har Fortjenester af den folkelige Oplysning, og med Retten om, at den Glæde endnu i mange Aar maatte blive hans Venner tildel, foreslog han at synges Jngemanns Sang til Grundtvig: „Nordens Land paa Folketunge,“ med hvilken Fæsten sluttede.

Det Andre af en Eskimohytte.

J vort forrige Nummer viste vi vore Læsere Billedet af en Eskimoby, liggende ved Foden af en Fjeldvæg nede ved en Haabugt; idag fremstiller vi det Indre af dette Folks smaa Boliger.

En saadan Hytte er langtfra indbydende. Gjennem en 30 Skridt overtaet Gang — dog saa lav, at man maa krybe frem gennem den — kommer man ind i selve Hytten, hvor nogle smaa anbragte Gul gjør Tjeneste som Vinduer; men som har saa liden Udstrækning, at intet videre af Dagslyset kan slippe ind. Man maa derfor inde i Hytten bruge Fidslys midt paa lyse Dagen. Rummet er omkring 15 Fod langt og 6 Fod bredt, og der ligger ofte i uordentlig Mængde indtil 15 Menneker, Mænd, Kvinder og Børn om hverandre, ret ligesom Ormene i en stor Dst. Som man af Billedet kan se, bruges ikke synderligt af Klæder, medens man er inde i Boligen, hvilket naturligt nok lader sig forklare af den Om-stændighed, at deres Legemer beskyttes mod Kulden ved et ganske godt Lag Smuds, hvortil videre kommer, at Heden i den mennefsfulde Hule er saa stor, at man vanskelig kan taale Noget paa sig. Den engelske Rejsende, Kane, beretter om sit Besøg i en saadan Eskimohytte, hvor han kom meget udmattet efter en lang Rejse, som han havde maattet foretage forat opsjøge en fra hans ind-frosne Skib rømt Matros, at Heden, da han traadte ind, var + 26 Gr. R., saa han i al Hast maatte se til at saa Klæderne af sig; men endda kom han i stærk Svøed. Kane sov imidlertid ganske godt og vaagnede den følgende Dag styrket efter Hvilen. Hyttens Værtinde — paa Eskimoernes Sprog Anigna — hød ham da et i Tran sagt Stykke Kjød, som hun holdt til ham paa en Slags tilspidset Bengaffel — et almindeligt Husgeraad blandt Eskimoerne. Nu faar man ikke være kræsen, om man vil tage tiltakke med, hvad Folk kan byde i Egnene saa langt mod Nord, og efter en trættende Vandring og en god Svøen kan endog Tran smage meget lækkert. Kane stod ogsaa netop i Færd med at tage imod det Budne, da han med det Samme i en anden Ende af Hytten fik se en Kvinde, der stod og rørte om i Kjleden med en lignende Bengaffel, i en ras Vending skrabte sig med Gaslen paa Ryggen, og umiddelbart derpaa med Gjen begyndte hun at røre om med den i Kjleden, hvorfra hun tog op et ligesaa lækkert, rygende Stykke Kjød, som det, der blev ham budt. Det var ikke saa meget at undres over, at han for den Gang tabte Lysten til at spise. J Henseende til deres Omgangssikke — de mangler da heller ikke den — kan nævnes den, at det høret til den gode Tone at græde meget, og om Noget græder og vender sig til en anden af de Nær-værende, saa skal denne strax begynde at græde med. Undlader man dette, er det at vise stor Mangel paa Levemaade. Dg saa tager det sig godt ud at begynde at græde ved den ringeste Anledning. „Hyttes Værtinde“ — fortæller Kane — „saa en Gang op fra sin Kjedel og vendte sig mod mig, idet hun lod en vældig Taarstrøm fugte sine Kinder. Jeg kjendte ikke Aarsagen til hendes Smerte; men jeg tog strax op mit Lommestørklæde

og tørrede mig hastigt i Øjnene. Denne lille Afbrudelse var dog snart over; hun begyndte igjen at røre om i Rjedlen og jeg at skrive i min Notitsbog".

Vi meddeler tillige Billedet af en Eskimokvinde med sit Barn paa Ryggen, saaledes som disse Kvinder i Almindelighed bruger at bære det.

For at vise, hvordan en Eskimo tager sig ud i Rejsebragt med Pidsken i Haand, hidsætter vi ogsaa Billedet af en saadan.

Bøgeskoven ved Laurvig.

Frihedsdagen, den 17de Maj, festligholdes paa en højtidelig Maade rundt om i vort Land, men ingen By i Norge fejrer maaske sin Frihedsfest paa et saa yndigt Sted, som Laurvig; thi dens Indvaanere tilbringe denne Festsdag i den dejlige Bøgeskov, der ligger et Stykke i Nord for Byen, og som med Rette kaldes Laurvigs Stolthed.

De høje, slanke Stammer med de store, hvælvede Kroner ser saa festlige ud, just som de skulde have pyntet sig i Anledning af Dagen, og det har de jo ogsaa; thi netop i Begyndelsen af Maj udfolder Bøgen sin Bladrigdom, og mærkeligt er det at se, hvorledes den ene Dag kan staa tør og bar, der kommer en liden Regnhøge, og den næste Dag, pranger den med fuldtudsprunget, friskt Løv.

Men det er ikke blot den 17de Maj, som her samler Laurvigs Indvaanere. Ved enhver festlig Anledning drage de nemlig, naar Aars-tiden tillader det, ud til Bøgeskoven, og da gaar det muntert til under de lyse Kroner, da danses og synses der, da tales og staaes der, kortsagt Bøgeskoven er for Laurvig, hvad Klengen er for Kristiania eller maaske snarere, hvad Tivoli er for Kjøbenhavn, det Sted, hvor alle Samfundsklasser, fra de højeste til de laveste, Damer som Herrer, ved Folkefesterne uden Frygt færdes mellem hverandre. Desuden blir Bøgeskoven hver eneste Godvejrspøndag besøgt af Laurvigs store og lille Verden. Man danser, spadserer, morer sig i det Grønne, og det er dog den bedste Moro man kan faa.

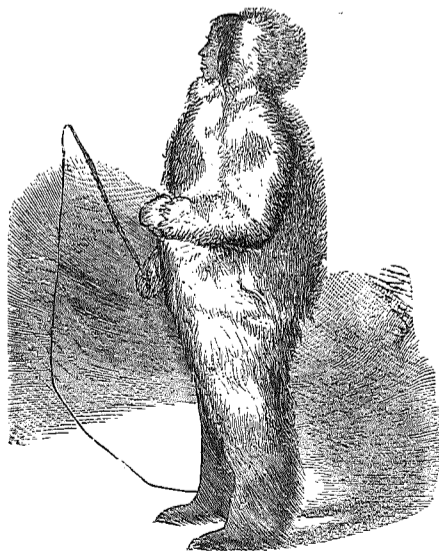
Naar man ser paa vort Billede, vil man snart lægge Mærke til, at det ikke er nogen norsk Karakter, som raader i dette Parti, og dette vil naturligvis falde endnu mere i Øjnene, naar man ser Skoven in natura. Det er ikke dette triste, strænge Alvor, som er saa eget for vore store Granstove. Tvertimod, Alt er saa lyst og let. Vinden, der sufer saa uhyggeligt og vildt i Gran-topperne, frembringer i Bøgetræernes Løvkrone en behagelig Raslen, der maner til Liv og til Lytighed. Man føler sig saa oprømt og saa glad, medens de tunge, mørke Granstove har den modsatte Virkning. Det er derfor intet Under, at Gammen og Glæde trives saagodt i Bøgeskoven ved Laurvig, at man ofte ikke stilles før langt ud paa Natten. I den nordvestlige Ende af Skoven finder vi den dejligste Udsigt over Farrisvandet og dets mange smaa Øer. Hid gaar i Almindelighed de Fornemmers Spadserure, thi Bøgeskoven er ogsaa Laurvigens mest yndede Spad-

En Eskimokvinde med sit Barn.

Det Indre af en Eskimohytte.

En Eskimo paa Rejse.

fergang. Den er derfor i alle Retninger gennemskåret af nette Gange og overalt forsynet med Bænke, især ved den gamle og nye Udsigt, saaledes kaldes de Steder, hvorfra Farrisvandet tager sig bedst ud.

Bøgeskoven er nu bleven Byens Ejendom. Dens forrige Ejer, den rige Hr. Treschow, gjorde nemlig Kommunen denne storartede Foræring, paa den Betingelse, at han skulde have Ret til at borttage og bruge alle nedfaldne Træer, men at den forøvrigt skulde blive omhyggelig fredet, saa at Ingen fik Tilladelse til at fælde Træer, ikke engang Giveren eller hans Arvinger.

Bøgen er en af de sjældneste Træarter, vi besidder. Dens Nordgrænse her i Landet er 60° 37', og selv søndenfor denne findes den, paa enkelte Undtagelser nær, kun i Jarlsbergs og Laurvigs Amt eller, som det fra gammel Tid af hedder, Grevskaberne. Det Spørgsmaal ligger derfor nær: Hvad skylder Bøgeskovene i Grevskaberne sin Tilværelse? Naturen? Eller monstro ikke Kunstens har havt en Finger med i Spillet?

Naar man betænker at Grevskaberne mere end noget andet Landskab i Norge, har været Opholdssted for danske Adelige,*) samt at Danmark er Bøgens Indlingsland og egentlige Hjemstavn, saa ligger den Slutning nær, at det vistnok maa have været en eller anden Dansker, der har villet føre sit Hjemland med sig op blandt Norges Fjelde, og i dette Øjemed har beplantet sine Ejendomme med Skud fra sin Hjemstavnns Skove. I Aarenes Løb har Skovene udviklet sig og ved Frø udbredt sig videre og videre, indtil de tilsidst har vundet Hævd i hele Grevskabet.

De Tilstelninger, som man finder i Baggrunden paa vort Billede, blev oprejste i Anledning af en Festsdag, der fejredes paa samme Tid, som vort Billede blev taget.

L. W.

*) Saaledes boede f. Ex. i Omegnen af Laurvig Greverne af Ahlfeldt, Greverne af Danestjold-Samsø og mange flere, der ere noksom bekendte.

De sidste Begivenheder.

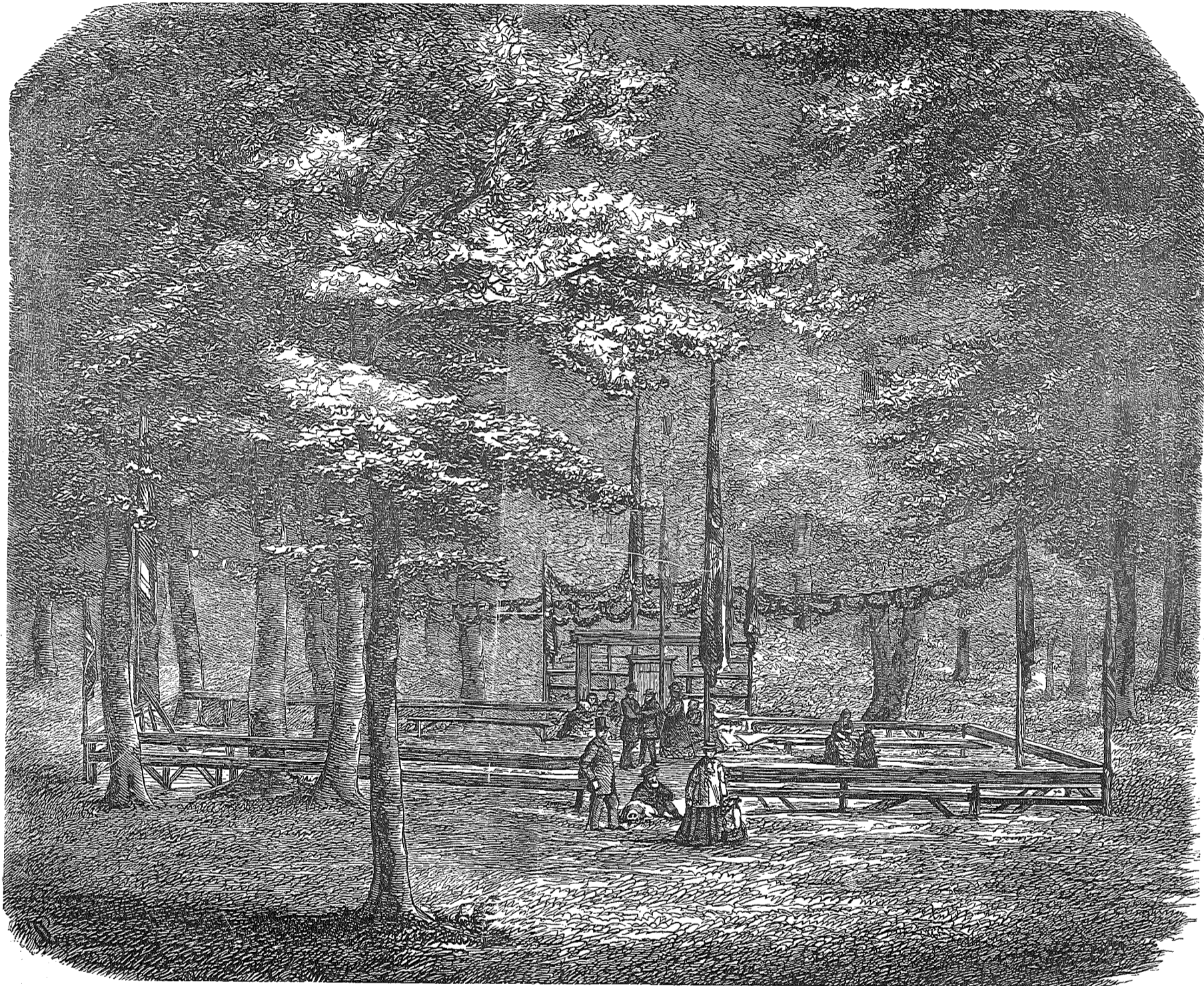
Det var en baade overraskende og glædelig Efterretning, som Telegrafens for kort Tid siden bragte fra Nordamerika, at nemlig Præsident Andrew Johnson er bleven frifundt af Senaten, for hvis Domstol han har været indstævnt som Overtræder af Lovene og Forsætningen. Præsident Johnson har vundet Agtelse i Europa i samme Grad, som han har forøget Forbitrelsen mod sig hos det Parti, hvis hensynsløse Forsølgelsesaaud og egennyttige Bestræbelser han har søgt at bekæmpe. Og dette Parti har for Tiden en saadan Overvegt i Repræsentationen og øver er sligt Rædselsherredømme, at det ligetil den sidste Tid holdtes for en afgjort Sag, at han vilde blive domfældt og affat, saa maadeligt begrundede og haartrukne man end maatte finde, at de mod ham fremsatte Bestyrlinger vare. Det manglede ogsaa kun en eneste Stemme i, at det saakaldte republikanske eller radikale Parti, for hvilket det gjaldt at faa styrte den forhædte Modstander, havde naaet sin Hensigt; 35 Senatorer erklærede ham nemlig skyldig, medens 19 vøterede ikke skyldig, og havde der staaet 36 mod 18, havde der været den af Lovens krævede Totrediedelspluralitet for Domfældelsen.

Hovedpunktet i Anslagen mod Præsident Johnson gik, som bekendt, ud paa, at han ved at afsætte Krigsminister

Stanton skulde have krævet en Lov, som forbyder Præsidenten at afsætte Ministrene og andre høje Embedsmænd uden forud at have indhentet Senatets Samtykke. Men Johnsons Forsvarere kunde for det første benegte Gyldigheden af denne Lov, som først er kommen istand i Marts forrige Aar. Idet den nemlig forandrer en Bestemmelse i Forfatningen, vilde det udkræves, før at den kunde træde i Kraft, at den var bleven underkastet en Afstemning i alle Unionsstaterne og vedtaget af Løstrediebelen af dem; men dette er ikke skeet. Og for det andet kunde de påstå, at Kongressen ikke engang, om Loven havde været gyldig, vilde have havt Ret i at grunde nogen Anklage paa den, da den kun bestemmer, at Præsidenten ikke uden Senatets Samtykke maa afsætte de Ministre, han selv har udnævnt, medens Krigsminister Stanton, som bekendt, udnævntes

Advokat, der af sine Modstandere selv stemples som Lys og Falskner, og som sluttede sin Tale paa følgende Maade: „Hvis Andrew Johnson blev fritkendt ved nærværende Lejlighed, vilde hverken Fristaternes Folk eller noget andet Folk mere kunne sætte en Sranke for den udøvende Magts Dvergreb; man kan altsaa sige, at Nationernes politiske Frihed beror paa den Kjendelse, som Senatet vil afsige.“ Det er under en saa ophidset Stemning ganske mærkeligt, at det ikke kom til voldsomme Optrin, at det radikale Parti, som er i Besiddelse af Magten, rolig underkastede sig Senatets Kjendelse, eller at det ikke sikrede sig Sejren ved at faa istand en Lov, hvorefter der kun vilde kræves simpel Majoritet for at domfælde Præsidenten. Dette Træk af Lovsydighed er ellers et enestaaende Lyspunkt i det mørke og uhyggelige Billede, som de amerikanske Tilstande og

tringer end Staden New-Yorks Fædre vil det ikke let være muligt at finde paa Jorden, og en værre Røverbande end den lovgivende Forsamling i Albany (Hovedstad for Staten New-York) vil det ligeledes være vanskeligt at træffe paa. Om en Borgerrepræsentant forudsættes det som en Selvsølge, at han skjæler; af ethvert Medlem af Statens lovgivende Forsamling ventes det med Sikkerhed, at han lader sig bestikke. Enhver Udgiftspost i Stadens Budget bærer umiskjendelige Spor af Fordærvelsen. I Gjennemsnit skjæles idetmindste Halvdelen. Der udgives ikke mindre end en Million Dollars til Gadernes Rengjøring, uagtet de næsten aldrig gjøres rene. Stadens Embedsmænd udstyrer sine Forsamlingsstole med prægtige Møbler; herfor beregner man sig det Dobbelte af hvad de koster, og Halvdelen stiftes i Kommen. Ingen kan opnaa Afsluttelsen af

Bøgekoven ved Laurvig.

under den forrige Præsident Lincoln. Saa maadeligt stod det altsaa til med Hovedpunktet i den mod Johnson rettede Anklage, og hvad de øvrige Poster angaar, da var det mest ikke andet end almindelige Talemaader om, at han havde arbejdet paa at nedbryde Kongressens Agtelse hos Folket, at han havde søgt at udbrede Misnøje osv., Talemaader, som det aldrig kunde være Tale om at lægge til Grund for nogen Rettsforfølgelse.

Forhandlingerne under Processen udmærkede sig isvrigt, som man kan vide, ved den for Amerikanerne ejendommelige faste Veltalenhed, og de fem Anklagere overbød hinanden i grove Skjældsord. En af dem ytrede saaledes: „Det forundrer mig ikke, at en Mand, der begyndte sin Løbebane som en Drukkenbolt, ender som en Forbryder.“ En anden kaldte Præsident Johnson for „Landets første Forbryder.“ Grovest blandt Anklagerne var General Butler, tidligere

Forhold for Liden frembyder. Præsident Johnsons sidste Budskab til Kongressen indeholdt nogle meget skarpe Ytringer om den almindelige moralske Slaphed og de storartede Bedragerier, der overalt gaar for sig i den offentlige Forvaltning, og det er aabenbart, at det her blev udtalt et Ord i rette Tid. Det anses for en ganske lovlig Sag at snyde det Offentlige og herige sig paa Statens Beføstning, og Bestikkelser af alle Slags hører saaledes til Dagens Orden, at Alt og Alle gjælder for at være tilfals indtil Kongressens egne Medlemmer. En i New-York udkommende Tidende omtalte fornødig det Modsetningsforhold, som finder Sted mellem Repræsentationen for Byen New-York og Repræsentationen for Staten New-York. „I en Henseende, tilføjede den, kunne de imidlertid ikke lade hinanden noget høre; — de er begge i lige høj Grad moralsk fordærvede. En værre Hob Skjel-

en Kontrakt uden at overlade en Del af Fortjenesten til dem, som stoffer ham Forretningen“ osv.

Dette er stærke Udtryk; men at der er gode Grunde til endog den mest højprøvede Ubvilje, er noget, som fremgaar ogsaa af andre Skilbringere.

Kristiania.

Den 30 Maj 1868.

Rettskrivnings- og Stilpøvelser i Modersmaalet af D. Etave. 64 Sider 8vo. Pris 12 ½ indbunden. Enhver, der har beskæftiget sig med Undervisning i Norsk, har vistnok gjort den Erfaring, at der maa haabe Flid og mange Øvelser til for at kunne bringe Eleverne til med

